

GÜLİVER'İN GEZİLERİ

JONATHAN SWIFT

TİMAS
ÇOCUK

DÜNYA KLASİKLERİ - 19

İlköğretime tavsiyeli
100 temel eserden

Birinci Bölüm

Güliver Cüceler Ülkesinde

1

Nottinghamshire’da küçük bir evde yaşayan bir ailenin beş oğlundan birisiydim. On dört yaşına geldiğimde, öğrenimimi tamamlamam için babam beni Cambirdge’e, Emanuel Kolej’e gönderdi. Orada, üç sene kaldım ve birçok şey öğrendim. Ancak okul masrafım, zaten geliri az olan babama ağır gelmişti. Bu nedenle beni Londra’da ünlü bir doktor olan M. Jack Bates’in yanına çırak olarak verdi. Burada dört yıl çıraklık yaptım.

M. Bates’in yanından ayrılınca evime döndüm. Çıraklık yaparken kırk sterlin biriktirmiştim. Babamdan da bir miktar para aldıktan sonra Laiden’ye gittim. Orada, uzun gemi yolculuklarında işime yarayacağını düşündüğüm doktorluk eğitimine devam ettim.

Laiden’den döndükten sonra çok sevdiğim hocam M. Bates’in tavsiyesiyle HirondeI gemisine doktor olarak girdim ve bu gemiyle denizlerde dolaşmaya başladım.

Denizlerde bir müddet seyahat ettikten sonra M. Bates'in yardımıyla Londra'ya yerleşmeye karar verdim. Hocam M. Bates para kazanabilmem için beni kendi hastalarına tavsiye etti. Böylelikle işlerim yoluna girdi. Zengin bir tüccarın kızı ile evlendim.

İki yıl sonra sevgili hocam M. Bates öldü. En büyük yardımcımı kaybetmiştim. Hastalarım gittikçe azaldı. Azalan gelirim hiçbir ihtiyacımızı karşılamaz olunca deniz yolculuğuna çıkmaya karar verdim.

Arka arkaya iki gemide doktorluk görevimi sürdürdüm ve altı sene içinde Doğu ve Batı Hindistan'a yaptığım birkaç yolculukta epey para kazandım. Karaya her çıkışında da çeşitli milletlerin gelenek ve yaşayış şekillerini inceledim. Aynı zamanda, hafızam çok iyi olduğundan, onların dillerini de öğrendim.

Son yolculuğum kötü geçtiği için denizden soğumuştum. Artık ailemle birlikte evimde huzurlu günler geçirmek istiyordum. Evimi değiştirip gemiciler arasında müşteri edinme ümidiyle limana yakın bir yere taşındım. Ama olaylar hiç de düşündüğüm gibi gelişmedi. Üç sene bekledikten ve işlerimin düzeleceğini boşu boşuna ümit ettikten sonra güney denizlerine doğru yola çıkmaya hazırlanan Antilop isminde bir gemide iş aldım.

Bristol limanından 4 Mayıs 1899'da hareket ettik. Yolculuğumuz, ilk başta çok iyi gitti.

Bu denizlerde başımızdan geçenleri ayrıntılı bir şekilde anlatarak okuyucularımı yormak istemem. Yalnız şu kadarını söylemeliyim ki, Doğu Hindistan taraflarından geçerken, gemimizi Van Diemen topraklarına doğru iten şiddetli bir fırtınaya tutulduk.

Yaptığım incelemede, 30 derece enleminde bulunduğumuzu anladım. Tayfalarımızdan on ikisi, yorgunluktan ve kötü gıdadan ölmüştü.

Bir gün, hava çok sisliydi. Gemiciler geminin önüne bir kayanın çıktığını fark ettiler. Rüzgâr o kadar şiddetli esiyordu ki, bir şey yapamadık. Gemi kayaya çarptı ve hemen orada parçalandı.

Mürettebattan benimle beraber altı kişi tam zamanında bir sandala atlayabilmişti. Saatlerce kürek çektik, fakat kara görünürde değildi. Nihayet yorgunluktan, tamamen bitkin bir halde kendimizi dalgaların keyfine bıraktık ve biraz sonra poyrazla devrildik. Sandaldaki arkadaşlarımın akıbetini bilmiyorum. Bence hepsi öldü. Bana gelince, kendimi dalgalara bırakarak yüzmeye başladım. Rüzgârın ve denizin gelgiti beni karaya doğru götürdü. Sık sık aşağıya indirdiğim halde, ayaklarım bir türlü dibe değmiyordu. Bu hâlâ karaya yaklaşmamış olduğumu gösteriyordu. Tam yorulup da kendimi bırakacağım sırada ayaklarım denizin dibine değmeye başladı. Bu sırada fırtına da epeyce yatışmıştı. Karaya ayak basmadan önce denizin içinde iki kilometre kadar yürüdüm. Nihayet karaya çıktım.

Ne bir ev, ne de bir insan izi vardı ortalıkta. Bir müddet yol aldım. Yorgunluk, havanın sıcaklığı ve gemiden ayrılırken içtiklerim bana tatlı bir uyku vermişti. Uyandığım zaman, davranıp kalkmak istedim ama bu mümkün olmadı. Sırtüstü yatmışım; kalktıgımda kollarım ve bacaklarım her iki yanımdan bağlanmıştı. Saçlarım bile bağlanmıştı. Hatta, koltuk altlarımdan kalçalarımaya kadar vücudumu saran gayet ince

bağlar da vardı. Yalnız havaya bakabiliyordum. Güneş oldukça yükselmişti ve aydınlık gözlerimi kamaştırıyordu. Etrafımda tam olarak ne olduğunu kestiremediğim bir gürültü duydum. Ama olduğum yere sıkıca bağlandığım için ne olup bittiğini anlayamadım.

Biraz sonra, sol bacağımanın üstünde bir şeyin kımıldamakta olduğunu hissettim. Kımıldayan şey, göğsümün üzerinde yavaş yavaş ilerleyerek, çeneme kadar sokuldu. Gözlerimi mümkün olduğu kadar aşağıya indirince, bu yaratığın, elinde bir yay ve ok taşıyan, en çok altı parmak boyunda insan yüzlü bir şey olduğunu gördüm. Etrafımda, buna benzer belki kırk tane yaratık daha vardı. Birdenbire avaz avaz bağırmaya başladım. Sesimi duyan bütün bu küçük yaratıklar, korkudan nereye kaçacaklarını şaşırdılar. Fakat biraz sonra hepsi tekrar yanıma geldi. İçlerinden yüzümü tamamen görebilecek kadar yaklaşmaya cesareti olan birisi, hayranlıkla ellerini kaldırmak, ince ama anlaşılır bir sesle bağırdı:

– Hekinah Değul!

Ötekiler de bu kelimeleri birkaç defa tekrarladılar. Ama ben bu sözlerden bir şey anlamadım. Bu sırada okuyucularımın anlayacağı üzere, olan biteni şaşkın bir vaziyette izliyordum. Bu durumda benim yerimde kim olsa şaşırırdı. Nihayet, kendimi kurtarmak için gayret ederek, sağ kolumu yere bağlayan ipliklerle kazıklarını sökmeyi başardım. Aynı zamanda, fena halde canımı acıtan şiddetli bir hamleyle saçlarımı bağlayan, ipten de ince sicimleri biraz gevşeterek, azıcık kımıldayacak hale geldim. Ben bu işlerle uğraşırken, bu insan yüzlü böcekler, bağırarak kaçışmaya başladılar. Gürültüleri kesilince, içlerinden bir tanesinin:

– Tolgo Fonak, diye bağırdığını duydum.

O anda her biri birer iğne büyüklüğündeki yüzlerce okun, sol elime saplandığını hissettim. Bundan sonra bir yığın ok da havaya atıldı. Bunların birçoğu vücudumun ve sağ elimle korumaya çalıştığım yüzümün üzerine düştü. Ok yağmuru kesilince, bağlarımı çözmek için biraz daha uğraştım. Ama o zaman, ilkinden şiddetli bir ok yağmuruna daha tutuldum. Bazıları da ellerindeki mızraklarla bana vurmaya çalışıyorlardı. En iyisi, kımıldamamak ve geceye kadar olduğum yerde kalmaktı. O zaman sol elimi de kurtararak, tamamen serbest olacaktım. Buranın insanların hepsi bu kadar kısa boyluysa, bana hücum edecekleri en kuvvetli ordulara bile karşı koyacak güçte olduğumu düşündüm. Fakat hiçbir şey düşündüğüm gibi olmadı.

Bu küçük insanlar, benim sakin durduğumu ve bağlarımdan kurtulmaya çalışmadığımı görünce, ok atmaktan vazgeçtiler. Ancak kulağıma gelen gürültülerden, sayılarının gittikçe artmakta olduğunu anladım.

Yaklaşık olarak on iki adım ötemde ve sağ kulağımın yanında, bir saattir değişik bir gürültü vardı. Sanki bir iş yapılıyor gibiydi. Neler olup bittiğini anlamak için o tarafa doğru başımı çevirdim. Yerden yarım metre kadar yükseklikte ve dört kişiyi içine alabilecek genişlikte bir iskele kurulmuştu. Bu iskeleye çıkabilmek için ise bir merdiven konulmuştu. Daha sonra, iskeleye benzettiğim şeyin kürsü olduğunu anladım. Önemli bir kişi olduğunu hissettiğim birisi kürsüye çıkarak bana hitaben oldukça uzun ve tek

kelimesini anlamadığım bir konuşma yaptı. Söze başlamadan önce, üç defa:

– Langro dehulsan, diye bağırmişti.

Bu kelimeler birkaç defa tekrar edilerek işaretlerle bir şeyler anlatılmak istenildi. Hemen elli kişi bana doğru ilerledi ve başımın sol tarafını bağlayan ipleri kesti. Böylelikle, yüzümü sağa çevirip konuşmacının yüzünü görebildim.

Bu adam bana, orta yaşlı ve yanındakilerden daha uzun boylu gibi göründü. Biri elbisesinin kuyruğunu tutuyor, diğer iki kişi de, kendisini tutmak için sağında ve solunda duruyordu. Bu adamın iyi bir konuşmacı olduğunu anladım ve konuşmanın tonundan beni tehdit eden cümleler sarf ettiğini hissettim. Bu kişiye birkaç işaretten ibaret, kısa bir cevap verdim. Tavrı ve halimle kendilerine teslim olduğumu anlatmak istiyordum. Karnım öyle açtı ki ayıp olur mu olmaz mı diye hiç düşünmeden parmağımı birçok defa ağzıma götürerek karnımın aç olduğunu anlatmaya çalıştım. Hurgo (sonradan öğrendiğime göre buranın ileri gelenlerine bu ad veriliyormuş) ne istediğimi hemen anladı. Kürsüden aşağı indi ve yanıma çok sayıda merdiven dayatılmasını emretti. Bu merdivenlerden tırmanan yüzden fazla insan, ellerinde et dolu sepetlerle ağzıma doğru yaklaştılar. Bu etlerin değişik hayvanlara ait olduğunu gördüm fakat bunları tatlarından ayırt edemedim. Arasında çok iyi pişirilmiş, fakat bir serçe kanadından daha küçük, koyun buduna benzer parçalar vardı. Bu minik etlerden iki üç tanesini altı küçük ekmekle beraber, bir lokmada yutuverdim.

Başka bir işaretle, su içmek istediğimi de anlatınca yediğim yemeğin miktarından azıcık suyla yetinmeyeceğimi anladılar ve en büyük su fıçısını elime doğru yuvarlayıp kapağını açtılar. Fıçının içindeki suyu büyük bir zevkle içip bitirdim. Bir fıçı daha getirdiler onu da içtim ve işaretle daha birkaç fıçı getirmelerini istedim.

Yiyip içtiklerimi görünce sevinçle haykırarak zıplamaya başladılar ve:

– Hekinah Değul, diye bağırdılar.

Derken uyukum geldi. Hiç uyanmadan sekiz saat uyudum. Meğer doktorlar imparatorun emriyle, içtiğim suya uyku yapan bir bitki katmışlar.

Ben uyurken, Lilliput (bu memleketin adı buymuş) İmparatoru, huzuruna çıkarılmamı emretmiş. Saraya götürülebilmem için hemen beş bin doğramacı ve mühendis bir araba yapmaya başladılar. Çünkü ancak bu kadar cücenin çalıştığı bir araba beni taşıyabilirdi. Yapılan araba üç parmak yüksekliğinde, iki metre eninde, yirmi iki tekerlekli bir çekçek arabasıydı. Araba hazır olunca bağlı olduğum yere getirdiler. Ama en büyük zorluk, beni kaldırıp bu arabaya bindirmektiydi. Bu amaçla her biri birer metre boyunda seksen tane direk kullandılar. İşçiler incecik sağlam ipler getirip ipleri bütün bedenime doladılar ve ipleri çok sayıda çengele taktılar. En güçlü kuvvetlilerinden dokuz yüz kişi, direklere bağlı makaralar aracılığıyla bu ipleri çekmekle görevlendirildi. Bu suretle, üç saate yakın bir zamanda yerden kaldırılıp arabanın içine yerleştirildim ve iplerle bağlandım. İmparatorun ahırından getirilmiş ve her biri dörder buçuk parmak